

Sygn. akt I C 2299/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 stycznia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Koninie I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodnicząca: sędzia Magdalena Bartłomiejczak

po rozpoznaniu w dniu 3 stycznia 2022 r. w Koninie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. M. (1)

przeciwko J. P. (P.)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 października 2019 r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.817zł (trzy tysiące osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Koninie kwotę 1.396,27 zł (jeden tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt sześć złotych dwadzieścia siedem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

sędzia Magdalena Bartłomiejczak

Sygn. akt I C 2299/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 października 2019 r. (data wpływu do Sądu) M. M. (1) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od J. P. kwoty 10.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wywodził, że J. P. dokonał uszkodzenia jego ciała, w ten sposób, że uderzył go kilka razy pięścią w twarz, powodując złamanie nosa z przemieszczeniem i stłuczenia twarzy. Pozwany został skazany za przestępstwo z art. 157 § 1 kk. Zdaniem powoda doznał on uszczerbku na zdrowiu w wysokości co najmniej 5% i domaga się zadośćuczynienia za krzywdę w kwocie 10.000 zł.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, jednak na rozprawie w dniu 27 listopada 2019 r. wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc, że oferował powodowi pieniądze, przekazał mu 500 zł, jednak powód je zwrócił. Zdaniem pozwanego kwota, której powód się domaga jest zbyt wysoka, a jego krzywda nie jest tyle warta.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 listopada 2018 r. J. P. uderzył M. M. (1) kilkakrotnie pięścią w twarz. Następnego dnia powód udał się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego, gdzie po zbadaniu powoda skierowano go do poradni laryngologicznej z podejrzeniem złamania nosa. Następnego dnia powód odbył wizytę u lekarza laryngologa, który skierował go do szpitala celem wykonania operacji. Powód nie poddał się jednak hospitalizacji, ponieważ nie posiadał ważnego

ubezpieczenia zdrowotnego i musiałby ponieść koszt operacji i pobytu w szpitalu. Po zdarzeniu przez tydzień czasu powód zażywał środki przeciwbólowe.

(dowód: dokumentacja medyczna k. 11-13, zeznania powoda k. 44)

Powód domagał się od pozwanego zapłaty zadośćuczynienia w smsowej korespondencji z pozwanymi i jego znajomą. Pozwany oferował powodowi zwrot kosztów operacji i pobytu w szpitalu. Przekazał mu 500 zł, które ostatecznie powód zwrócił.

(dowód: wydruki sms k. 39-42)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K.z dnia 21 lutego 2019 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 139/19 J. P. został uznany za winnego przestępstwa z art. 157 § 1 kk popełnionego w ten sposób, że w dniu 11 listopada 2018 r. około godz. 21.10 w miejscowości K. B. (...) spowodował uszkodzenie ciała M. M. (1) w ten sposób, że uderzył go kilka razy pięścią w twarz powodując u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci złamania nosa z przemieszczeniem i stłuczenia twarzy, które to obrażenia spowodowały naruszenie funkcjonowania czynności ciała i rozstroju zdrowia na czas powyżej siedmiu dni. Tym samym wyrokiem zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.000 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną przez niego krzywdę.

(dowód: odpis wyroku k. 15-15v)

W wyniku pobicia powód doznał złamania nosa z przemieszczeniem, odłamy zrosły się samoistnie, obecnie występuje u niego dyskretne skrzywienie masywu nosa w lewą stronę i niewielki garb grzbietu nosa. Kości nosa są zrośnięte, brak patologicznej ruchomości, brak zaburzeń funkcji powonienia. Powód może swobodnie przyjmować i żuć pokarmy, widzi bez двоjenia, brak zaburzeń czucia twarzy.

(dowód: opinia biegłej L. K. k. 59-61)

Skutkiem urazu doznanego przez powoda – złamania kości nosa i przegrody nosa z zaburzeniami oddychania nosem jest utrudnione oddychanie nosem, chrapanie, nieprawidłowy pasaż śluzu nosowego do gardła.

Urazy doznane przez powoda w wyniku pobicia przez pozwanego spowodowały u niego uszczerbek na zdrowiu w wysokości: 5% według punktu 120b za uszkodzenia nosa z zaburzeniami oddychania według tabeli określonej w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (DZ.U. z 2002 r. Nr 234, poz. 1974).

(dowód: opinia biegłego M. M. (2) k. 89)

Powód w wyniku zdarzenia doznał ostrej reakcji na stres, która skutkowałą zakłóceniem stanu psychicznego, emocjonalnego, wycofaniem się z kontaktów społecznych, obniżeniem aktywności życiowej. Zaburzenia te występowały z największym natężeniem do około tygodnia od zdarzenia z tendencją do stopniowego samoistnego ustępowania. Ich natężenie było lekkie a po okresie zagojenia ran całkowicie ustały. Dodatkowym źródłem stresu dla powoda były dolegliwości bólowe i zmieniony wygląd zewnętrzny a także konieczność oszczędzającego trybu życia. Spowodowało to u powoda uczucie zdenerwowania, przygnębienia i znudzenia oraz zakłócenie snu. W wyniku zdarzenia doszło także do utrudnień w realizacji zaplanowanych działań, co wzmagało uczucie frustracji. Aktualne funkcjonowanie psychospołeczne powoda jest prawidłowe, a stan psychiczny bez odchyień. Następstwa zdarzenia w sferze psychiki powoda, które wystąpiły bezpośrednio po nim ustały i nie ograniczają jego funkcjonowania psychospołecznego oraz aktywności.

(dowód: opinia biegłej R. Z. – F. k. 159-175)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań stron, a także w oparciu o opinię biegłych lekarza chirurga szczękowego L. K., lekarza laryngologa M. M. (2) i psychologa R. Z.-F. oraz zebrane w sprawie dokumenty.

Zeznania stron Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ zgodne były z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym.

Za w pełni przydatne Sąd uznał opinię biegłych lekarzy L. K. i M. M. (2). Sąd udzielił im przymiotu wiarygodności albowiem sporządzone zostały profesjonalnie, są jasne i kompletne. Biegli wskutek wniesienia przez strony zastrzeżeń do opinii złożyli opinie uzupełniające, w których w sposób wyczerpujący wyjaśnili wszystkie wątpliwości. W zakresie skutków laryngologicznych urazu Sąd dał prymat opinii biegłego lekarza laryngologa M. M. (2), ze względu na jego specjalizację. Opinia ta jest w istocie zgodna z opinią biegłego lekarza chirurga szczękowo-twarzowego L. K., która ocenę laryngologicznych skutków zdarzenia pozostawiła biegłemu laryngologowi.

Jasna, kompletna i kategoryczna okazała się także opinia biegłej psycholog R. Z.-F.. Opinia ta nie była przez strony kwestionowana.

Dokumenty, na podstawie których ustalono stan faktyczny, Sąd uznał za całkowicie wiarygodne. Ich autentyczności i prawdziwości treści w nich zawartych nie kwestionowały strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stosownie do treści art. 415 kc, kto wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia.

Wina pozwanego została stwierdzona prawomocnym wyrokiem skazującym, którym Sąd na mocy art. 11 kpc jest związany.

Żądanie w zakresie zadośćuczynienia znajduje podstawę prawną w art. 445 k.c. w zw. z art. 444 k.c. Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, utraty zdolności do pracy zarobkowej, zwiększenia potrzeb lub zmniejszenia widoków powodzenia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Dyspozycja tego przepisu wskazuje, że zasądzenie stosownej sumy pieniężnej zależy od uznania sądu i okoliczności sprawy oraz jest dopuszczalne tylko w ramach odpowiedzialności deliktowej.

Krzywdą w rozumieniu powołanego przepisu są zarówno cierpienia fizyczne – ból i inne dolegliwości, jak i cierpienia psychiczne, czyli ujemne odczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi oraz następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci odczuwanego dyskomfortu np. w wyglądzie, mobilności, niemożności wykonywania pewnych czynności, świadczenia określonej pracy. Kompensata majątkowa ma na celu przezwyciężenie tych przykrych doznań i złagodzenie cierpień, zarówno już doznanych, jak i te, które mogą wystąpić w przyszłości. Zadośćuczynienie ma więc charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego.

Określając wysokość „odpowiedniej sumy”, sąd powinien kierować się celami oraz charakterem zadośćuczynienia i uwzględnić wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej szkody niemajątkowej, a w tym przede wszystkim rodzaj uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia, ich nieodwracalny charakter polegający zwłaszcza na kalectwie, długotrwałość i przebieg procesu leczenia, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i długotrwałość, stopień ich uciążliwości, wiek poszkodowanego, jego szanse na przyszłość oraz poczucie nieprzydatności społecznej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 01.04.2004 r., II CK 131/03, LEX nr 327923).

Ponieważ zadośćuczynienie ma mieć charakter kompensacyjny, jego wysokość nie może stanowić kwoty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną dla poszkodowanego wartość i przynosić mu równowagę

emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z 08.11.2005 r. I ACa. 329/05, LEX nr 186505, Sąd Najwyższy w wyroku z 14.02.2008 r. I CSK 536/07, LEX nr 461725).

Rozważając powyższe wskazania w odniesieniu do osoby powoda w kontekście jego sytuacji życiowej, w jakiej się znalazł na skutek pobicia z dnia 11 listopada 2018 r., Sąd doszedł do przekonania, że kwota 11.000 zł (z uwzględnieniem kwoty dotychczas zasądzonej wyrokiem karnym-11.000) tytułem zadośćuczynienia stanowi sumę odpowiednią w rozumieniu art. 445 k.c.

Z dokonanych przez Sąd ustaleń wynika, że przed wypadkiem powód nie cierpiał na żadne schorzenia laryngologiczne. Wypadek przeorganizował styl funkcjonowania powoda, pozbawiając go na jakiś czas możliwości wykonywania pracy, spotykania się ze znajomymi. Dolegliwości bólowe nie tylko ograniczały powoda, ale z pewnością nawet wyłączały go z wielu zajęć.

Doznany uraz powoduje u powoda trudności w oddychaniu.

Biegły sądowy z zakresu laryngologii stwierdził u powoda uszczerbek na zdrowiu na poziomie 5%.

Sąd uznał żądanie zadośćuczynienia za zasadne w całości albowiem w świetle przeprowadzonych dowodów jest oczywiste, że powód w wyniku rozstroju zdrowia, będącego skutkiem pobicia, doznał krzywdy.

W ocenie Sądu kwota zadośćuczynienia należna powodowi winna być określona na poziomie 11.000 zł, zadośćuczynienie w takiej wysokości nie będzie zbyt niskie ani nadmiernie wygórowane.

Zasądzona kwota zadośćuczynienia (z kwotą zasądzoną wyrokiem karnym) w ocenie Sądu wynagrodzi powodowi krzywdę, jakiej doznał w wyniku wypadku, w szczególności wynagrodzi doznany przez niego ból fizyczny oraz będące jego skutkiem cierpienia psychiczne. Dolegliwości bólowe miały charakter długotrwały a powód zmuszony był zażywać silne środki przeciwbólowe (Ketonal).

Na wysokość zasądzonego zadośćuczynienia wpływ miały także okoliczności w których powód doznał urazu - mianowicie umyślne pobicie przez pozwanego. Stopień winy pozwanego w wyrządzeniu krzywdy powodowi był najwyższy z możliwych.

Sąd nie miał również wątpliwości, że pobicie przez pozwanego mogło u powoda spowodować dolegliwości psychiczne w postaci odczuwanego w momencie zdarzenia szoku i ogólnego zdenerwowania spowodowanego nieprzyjemnym, stresującym zdarzeniem i lękiem o własny stan zdrowia. Okoliczności te również wpłynęły na wysokość zasądzonego zadośćuczynienia.

Wysokość zadośćuczynienia została ustalona tak, aby powód rzeczywiście odczuł jej realną finansową wartość, zwłaszcza w obliczu wzrastającej obecnie inflacji.

Zważywszy na wskazane wyżej okoliczności, Sąd w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 415 kc w zw. z art.444 i art.445 kc zasądził na rzecz powoda kwotę 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 kc, zasądzając je w wysokości odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty od dnia wniesienia pozwu albowiem żądanie takiej kwoty powód zgłosił już w postępowaniu przedsądowym.

O kosztach procesu należnych powodowi od pozwanego Sąd orzekł jak w punkcie 2 wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c. Powód poniósł koszty procesu w kwocie 3817 zł (500 zł – opłata od pozwu, 17 zł – koszt opłaty skarbowej, 1.800 zł – koszty zastępstwa procesowego, 1.500 zł – zaliczka na poczet opinii biegłego).

O części brakujących kosztów sądowych w kwocie 1.396,27 zł. Sąd orzekł, jak w punkcie 3 wyroku, na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. z 2010 roku, Dz. U. Nr 90, poz. 594 ze zm.) w zw. z art. 98 k.p.c., nakazując pobrać je od pozwanego, który w całości proces przegrał.

sędzia Magdalena Bartłomiejczak